

Arrest

nr. 340 028 van 23 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 december 2024 *“waarbij het verzoek tot indiening van een aanvraag om gezinshereniging op elektronische wijze (per e-mail) wordt geweigerd”*.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 november 2023 wordt de referentiepersoon K.G.Y., echtgenote van de verzoekende partij, als vluchteling erkend in België.

1.2. Op 6 september 2024 stuurt de verzoekende partij een verzoek naar de bevoegde Belgische ambassade in Kenia, om de visumaanvraag van op afstand te mogen indienen.

1.3. Op 9 december 2024 informeert de Belgische ambassade te Nairobi de verzoekende partij dat zij niet kan worden vrijgesteld van de verplichting om persoonlijk bij de Belgische diplomatieke of consulaire post te

verschijnen om haar visumaanvraag in te dienen. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In het algemeen op basis van de informatie waarover wij beschikken, is het niet onmogelijk om in Eritrea een paspoort en uitreisvisum te verkrijgen. Bovendien slaagt een groot deel van de Eritrese visumaanvragers erin hun visumaanvraag voor lang verblijf in Nairobi (Kenia), Addis Abeba (Ethiopië) of Kampala (Oeganda) in te dienen.

In het specifieke geval van de familie van K.G.Y. (...) heeft haar echtgenoot D.M.B. (...) niet aangetoond dat hij zich in een situatie bevindt waarin het voor hem onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om naar Nairobi of Addis Abeba te reizen. Het verzoek om vrijstelling, dat u namens hem per e-mail indiende bij de Belgische ambassade in Nairobi, was immers niet gebaseerd op enig concreet element dat verband hield met de persoonlijke situatie van D.M.B. (...), maar op algemene rapporten. Er werd niet aangetoond dat de in deze rapporten op algemene wijze beschreven situatie persoonlijk op D.M.B. (...) van toepassing is door concrete en relevante elementen aan te brengen. Er werd niet aangetoond dat betrokkene zich in een situatie bevindt die vergelijkbaar is met de in deze rapporten genoemde personen, die moeilijkheden zouden hebben ondervonden bij het verkrijgen van een paspoort en een uitreisvisum.

Omgekeerd hebben verschillende Eritreeërs, van alle leeftijden, een paspoort kunnen bekomen en reizen ze. Er zijn ook regelmatige vluchten van Asmara naar Istanbul, Dubai, Jeddah, Caïro, enz. De Italiaanse ambassade in Asmara, die 10 Schengenstaten vertegenwoordigt, waaronder België, verwerkte in 2023 3.432 visumaanvragen kort verblijf (waarvan 121 aanvragen betreffende België). De mensen die deze visumaanvragen indienden, beschikken allemaal over een paspoort en een uitreisvisum. Bovendien hebben Eritreeërs, als gevolg van een overeenkomst tussen Kenia en Eritrea die in 2022 werd ondertekend, geen visum nodig om naar Nairobi te reizen. Ze hoeven alleen online een eTA (Electronic Travel Authorization) aan te vragen.

In dit specifieke geval merken wij op dat betrokkene met lijkt te hebben geprobeerd via legale kanalen Eritrea te verlaten. Volgens zijn verhaal vluchtte hij in 2020 kort naar Ethiopië, waarna hij werd gearresteerd en terugkeerde naar Eritrea.

Betrokkene toont dus niet op concrete en feitelijke wijze aan dat het voor hem persoonlijk onmogelijk of uiterst moeilijk is om Eritrea te verlaten.

Zijn beweringen zijn bijzonder vaag en algemeen.

Omdat hij een dergelijke onmogelijkheid of moeilijkheid niet heeft aangetoond, kan hij zich niet beroepen op het arrest Afrin van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Voorde volledigheid wordt opgemerkt dat de situatie in Eritrea op geen enkele wijze vergelijkbaar is met de situatie genoemd in het Afrin-arrest (gewapend conflict in Syrië). Er is geen oorlog in Eritrea.

Bijgevolg kunnen we de heer D.M.B. (...) niet vrijstellen van de verplichting om persoonlijk bij een Belgische diplomatieke of consulaire post te verschijnen om zijn visumaanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. De verwerende partij formuleert haar exceptie als volgt:

“Uw Raad is niet bevoegd voor de kennisname van het voorwerp van het geschil, wel de Raad van State.

Artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Luidens deze bepaling is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als enig rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In casu vloeit de e-mail van de Belgische ambassade te Nairobi van 9.12.2024 niet voort uit de toepassing van de wet van 15 december 1980.

De wet van 15 december 1980 voorziet niet in de mogelijkheid om een verzoek in te dienen bij een Belgische diplomatieke of consulaire post om te vermijden dat men persoonlijk moet verschijnen om een visumaanvraag in te dienen. De e-mail van de ambassade van Nairobi is inderdaad geen beslissing die is genomen met toepassing van de wet van 15 december 1980 waardoor uw Raad niet over de vereiste rechtsmacht beschikt om kennis te nemen van een beroep tegen dergelijk mailbericht van de ambassade.

In een soortgelijke zaak, waarin bij uw Raad een verzoek tot schorsing was ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een e-mail van het consulaat van Jeruzalem, oordeelde uw Raad, in arrest nummer 298.586 van 12 december 2023, dat hij niet bevoegd was om « pour connaître du courriel du consulat général de Jérusalem, que la partie requérante identifie comme étant l'objet de son recours », « ce courriel ne pouvant [...] être qualifié de « décision[...] individuelle[...] prise[...] en application des lois sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers », au sens de l'article 39/1, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, précité, il n'entre pas dans les compétences dévolues au Conseil par cette même disposition ». (eigen nadruk)

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de aanvraag voor een visum gezinshereniging niet was ingediend en dus evenmin werd afgewezen. De bestreden beslissing vormt dan ook geen individuele beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Prima facie kan worden geconcludeerd dat in deze zaak geen enkele beslissing tot weigering van een visum is genomen door verweerder. De bestreden beslissing betreft een verzoek tot afwijking van het beginsel van de persoonlijke verschijning voor de indiening van een aanvraag voor een visum voor gezinshereniging. Hieruit volgt dat in dit stadium geen visumaanvraag voor gezinshereniging is ingediend en dat het geschil buiten de werkingssfeer valt van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en aldus buiten de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het beroep is onontvankelijk.”

3.2. De verzoekende partij betoogt hieromtrent in haar verzoekschrift:

“Verzoeker wijst er voor zoveel als nodig op dat de bestreden beslissing van de Belgische diplomatieke post tot weigering van het indienen van de visumaanvraag vanop afstand wel degelijk een voor uw Raad aanvechtbare beslissing is.

Zo heeft uw Raad in een recent arrest geoordeeld:

« Aux termes de l'article 39/1, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 « Le Conseil est une juridiction administrative, seule compétente pour connaître des recours introduits à l'encontre de décisions individuelles prises en application des lois sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ». En ce qui concerne l'interprétation de la notion de 'décisions' figurant dans cette disposition, il convient de se référer au contenu que la section du contentieux administratif du Conseil d'État lui donne dans son contentieux (Exposé des motifs du projet de loi réformant le Conseil d'État et créant un Conseil du Contentieux des Étrangers, Doc. parl., Chambre, 2005-206, n° 2479-001, 83). Ainsi, il faut entendre par 'décision' un acte juridique unilatéral à portée individuelle émanant d'une administration, qui fait naître des effets juridiques pour l'administré ou empêche que de tels effets juridiques ne naissent (voy. P. Lewalle, Contentieux administratif, 3e édition 2008, n° 446 et s., et jurisprudence constante du Conseil d'État, notamment CE, 13 juillet 2015, n° 231.935). En d'autres termes, il s'agit d'un acte juridique individuel qui vise la modification d'une situation juridique existante ou qui, au contraire, vise à empêcher une modification de cette situation juridique. »

« Un requérant justifie d'un intérêt à l'annulation d'un acte administratif si celui-ci modifie l'ordonnement juridique d'une manière qui lui est personnellement préjudiciable. A cet égard, le Conseil observe que la partie défenderesse reste en défaut de démontrer que la décision entreprise constituerait un acte d'exécution, soit « un acte dont le contenu est limité à de simples constatations n'entraînant aucune modification de l'ordre juridique » et « qui se born[e] à constater l'existence ou les conséquences d'un acte juridique antérieur » (LEWALLE, P. et DONNAY, L. Contentieux administratif, Larcier, 3ème éd., 2008, p.749). »

Volgens uw Raad is een beslissing dus aanvechtbaar indien zij van aard is om de bestaande juridische situatie van een verzoeker te wijzigen of, integendeel, indien zij van aard is om de wijziging van de juridische situatie van de aanvrager te verhinderen. Welnu, de weigering van de diplomatieke post om een persoon toe te laten om zijn aanvraag gezinshereniging op afstand (online) in te dienen, heeft als effect de indiening van dergelijke aanvraag te verhinderen, en bijgevolg de wijziging van de juridische situatie waarin de verzoeker zich bevindt, te verhinderen. De verzoeker bevindt zich immers in een situatie waarbij hij meent dat er omstandigheden zijn die het hem bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om de visumaanvraag in te dienen.

Dit geldt temeer aangezien er in casu voor verzoeker versoepelde voorwaarden gelden indien de aanvraag kan worden ingediend binnen het jaar na de erkenning als vluchteling van de referentpersoon. De vraag om de gezinsherenigingsaanvraag op afstand te mogen indienen werd gericht aan de diplomatieke post op 6 september 2024, dus binnen het jaar na de erkenning van de referentpersoon op 29.11.2023. De weigering om de aanvraag op afstand in te dienen maakt de effectieve indiening van de visumaanvraag binnen het jaar dus onmogelijk.

Uw Raad heeft zich intussen al bevoegd verklaard in minstens één gelijkaardige zaak (RvV 12 september 2024, nr. 312.827).”

3.3. Uit artikel 39/1, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevoegd is om kennis te nemen *“van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*.

3.4. Artikel 5, leden 1 en 3 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) bepaalt het volgende:

“1. De lidstaten bepalen of het verzoek tot toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging door de gezinshereniger dan wel door het gezinslid of de gezinsleden bij de bevoegde instantie van de betrokken lidstaat moet worden ingediend.

(...)

3. Het verzoek wordt ingediend en behandeld wanneer de gezinsleden verblijven buiten het grondgebied van de lidstaat van verblijf van de gezinshereniger.

In afwijking hiervan kan een lidstaat in passende gevallen aanvaarden dat een verzoek wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich reeds op zijn grondgebied bevinden.”

Deze bepalingen zijn omgezet in artikel 12bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.”

Wat betreft de echtgenoot van een als vluchteling erkende vreemdeling die wenst met haar te komen samenleven, moet vastgesteld worden dat dit een in artikel 10, §1, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet bepaald geval betreft.

3.5. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ of het Hof van Justitie) heeft het volgende geoordeeld:

“dat artikel 5, lid 1, van richtlijn 2003/86, gelezen in samenhang met artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling die voor de indiening van een verzoek om toegang en verblijf in het kader van gezinshereniging vereist dat de gezinsleden van de gezinshereniger, in het bijzonder van een erkende vluchteling, zich persoonlijk begeven naar de diplomatieke of consulaire post van een lidstaat die bevoegd is voor hun woonplaats of hun verblijfplaats in het buitenland, ook in een situatie waarin het voor hen onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om zich naar die post te begeven, onverminderd de mogelijkheid voor die lidstaat om te vereisen dat die gezinsleden in een later stadium van de procedure betreffende het verzoek om gezinshereniging in persoon verschijnen.” (HvJ, arrest *Afrin*, nr. C-1/23 van 18 april 2023, pt. 60)

3.6. Gezien het bovenstaande heeft het Hof van Justitie duidelijk een uitzondering gedefinieerd op de verplichting om naar de diplomatieke of consulaire post van een lidstaat, die bevoegd is voor de woonplaats of de verblijfplaats in het buitenland, te gaan om een visumaanvraag in het kader van gezinshereniging in te dienen. Het Hof van Justitie oordeelde dat het mogelijk moet zijn om in uitzonderlijke gevallen een visumaanvraag in te dienen zonder onmiddellijke persoonlijke verschijning.

Artikel 12bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting in het Belgische recht van de Gezinsherenigingsrichtlijn betreft, moet dan ook richtlijnconform worden geïnterpreteerd.

3.7. De beslissing dat geen uitzondering wordt toegekend aan de verzoekende partij op de vereiste persoonlijke verschijning bij indiening van de visumaanvraag, moet worden gelezen als een weigeringsbeslissing die in de gegeven omstandigheden een toepassing vormt van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

3.8. De exceptie van niet-ontvankelijkheid, die door de verwerende partij in haar opmerkingen wordt aangevoerd, is bijgevolg rechtens ongegrond.

De Raad is bevoegd ten aanzien van de bestreden beslissing die wel degelijk een individuele beslissing is die is genomen *“met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“2.

In de aanvraag wordt omstandig uiteengezet dat het voor verzoeker onmogelijk is om Eritrea te verlaten om de aanvraag gezinshereniging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Verzoeker verwees daarbij naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak Afrin van 18.04.2023 (C1/23). In dit arrest doet het Hof van Justitie uitspraak over een prejudiciële vraag die aan hem gesteld werd door de Franstalige Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel. Het betrof een situatie waarbij een vrouw en twee minderjarige kinderen uit Syrië een aanvraag gezinshereniging wilden indienen om hun echtgenoot resp. vader te vergezellen. Deze laatste was erkend als vluchteling in België. Zij dienden deze aanvraag in per e-mail bij de Dienst Vreemdelingenzaken, die geweigerd had om deze aanvraag in overweging te nemen aangezien de Belgische wetgeving voorziet dat een aanvraag alleen kan worden ingediend bij de Belgische diplomatieke post. De aanvragers hielden voor dat dit voor hen onmogelijk was aangezien zij woonden in door Turkije bezet gebied en daardoor onmogelijk konden reizen naar de Belgische diplomatieke post in Libanon, waar zij hun aanvraag in principe dienden in te dienen. De Franstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel stelde de prejudiciële vraag of de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, zich verzet tegen de Belgische regelgeving in situaties waarin het voor de gezinsleden onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om zich naar die diplomatieke post te begeven.

Het Hof van Justitie merkt in zijn arrest op dat lidstaten bij het omzetten van richtlijnen hun beoordelingsmarge niet mogen gebruiken om afbreuk te doen aan het doel en de nuttige werking van de richtlijn. Hierbij stelt het Hof vast dat het doel van de richtlijn er in eerste instantie uit bestaat om gezinshereniging te bevorderen en met name minderjarige derdelanders bescherming te bieden. Daarenboven heeft de richtlijn tevens tot doel om extra bescherming te bieden aan derdelanders aan wie de vluchtelingenstatus is toegekend. Het Hof concludeert dat de Belgische regeling afbreuk doet aan het doel en de nuttige werking van de richtlijn indien zij zonder de nodige soepelheid wordt toegepast. Verder merkt het Hof op dat de tweede overweging in de richtlijn de in het Handvest verankerde grondrechten erkent en de daarin vastgelegde beginselen in acht neemt, in het bijzonder de artikelen 7 (privéleven en het familie- en gezinsleven) en 24 (rechten van het kind). Het Hof stelt vast dat de Belgische regelgeving afbreuk doet aan deze bepalingen van het Handvest, en dat dit niet kan gerechtvaardigd worden op basis van artikel 52, lid 1 van het Handvest. Hoewel het Hof de doelstelling om fraude bij gezinsherenigingen te bestrijden legitiem acht, wordt de regelgeving niet evenredig bevonden aangezien men de gezinsleden in kwestie in persoon kan laten verschijnen in een latere fase van de procedure. Aldus besluit het Hof dat de richtlijn zich verzet tegen een nationale regeling die voor de indiening van een verzoek om toegang en verblijf in het kader van gezinshereniging vereist dat de gezinsleden van de gezinshereniger, in het bijzonder van een erkende vluchteling, zich persoonlijk begeven naar de diplomatieke post, ook in een situatie waarin het voor hen onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om zich naar die post te begeven.

Het Hof viseert net dit type situaties van vluchtelingenfamilies waarbij er, zoals in casu, termijnen van indiening gelden. De bijzondere moeilijkheden om zich te verplaatsen naar de diplomatieke post zijn onlosmakelijk verbonden met termijnen van indiening. Dit moet samen onderzocht worden. Het Hof stelt ter zake::

§43: Bovendien heeft richtlijn 2003/86 blijkens overweging 8 ervan tot doel om extra bescherming te bieden aan derdelanders aan wie de vluchtelingenstatus is toegekend, door gunstiger voorwaarden voor hen te scheppen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging, aangezien hun situatie bijzondere aandacht vraagt vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een gezinsleven te leiden.

(...)

§51 Opgemerkt zij dat het in punt 42 van dit arrest genoemde doel van richtlijn 2003/86 om gezinshereniging te bevorderen slechts kan worden verwezenlijkt indien de lidstaten in dergelijke situaties de nodige soepelheid aan de dag leggen om de betrokkenen in staat te stellen hun verzoek om gezinshereniging daadwerkelijk en tijdig in te dienen, door de indiening van een dergelijk verzoek te vergemakkelijken en met name toe te staan dat gebruik wordt gemaakt van telecommunicatiemiddelen.

(...)

§53 Met betrekking tot de bijzondere situatie van vluchtelingen, zoals Y in het hoofdgeding, moet daaraan worden toegevoegd dat het ontbreken van enige flexibiliteit van de zijde van de betrokken lidstaat, waardoor de leden van hun gezin worden belet om ongeacht de omstandigheden hun verzoek om gezinshereniging in te dienen, tot gevolg kan hebben dat de betrokkenen de termijn bedoeld in artikel 12, lid 1, derde alinea, van richtlijn 2003/86 of de termijn bedoeld in de ter omzetting daarvan vastgestelde nationaalrechtelijke bepaling niet in acht kunnen nemen waardoor voor hun gezinshereniging de aanvullende en minder gemakkelijk te

vervullen voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn zouden kunnen gaan gelden, hetgeen haaks staat op de in punt 43 van dit arrest aangehaalde doelstelling om bijzondere aandacht te besteden aan de situatie van vluchtelingen.

Het Hof geeft aan dat lidstaten de persoonlijke aanbieding wel in een later stadium kunnen vereisen, maar de persoonlijke aanbiedingen tot een minimum moeten beperken. Het verzoek mag dus niet afgewezen worden omdat betrokkene niet uitleggen hoe ze in een latere fase zich wel zouden kunnen aanbieden bij de ambassade, terwijl dit uiteindelijk toch vereist is:

§58 De overwegingen in de punten 56 en 57 van dit arrest vinden steun in het feit dat de procedure betreffende het verzoek om gezinshereniging in verschillende fasen verloopt, zoals uit de opbouw van artikel 5 van richtlijn 2003/86 blijkt. De lidstaten kunnen dus ook verlangen dat de gezinsleden van de gezinshereniger in een later stadium van deze procedure in persoon verschijnen teneinde onder meer de gezinsband en de identiteit van de betrokken personen te verifiëren, zonder dat het voor de behandeling van het verzoek om gezinshereniging noodzakelijk is om te eisen dat dit bij de indiening van het verzoek geschiedt.

§59 Om te voorkomen dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van richtlijn 2003/86 om gezinshereniging te bevorderen en aan de grondrechten die deze richtlijn beoogt te beschermen, dient de lidstaat die de persoonlijke verschijning van de gezinsleden van de gezinshereniger in een later stadium van de procedure verlangt, deze verschijning echter te vergemakkelijken door onder meer consulaire documenten of een laissez-passer te verstrekken en het aantal verschijningen tot het strikte minimum te beperken. De lidstaat moet dus de mogelijkheid bieden dat de verificatie van de gezinsband en de identiteit – waarvoor de aanwezigheid van deze gezinsleden vereist is – aan het einde van de procedure geschiedt en, indien mogelijk, tegelijk met de eventuele afgifte van de documenten die toegang verlenen tot het grondgebied van de betrokken lidstaat.

Deze passage van het arrest werd overigens ook geciteerd en besproken in de vraag van verzoeker om de aanvraag op afstand te mogen indienen, maar wordt niet inhoudelijk beantwoord in de weigeringsbeslissing.

3.

In de aanvraag werd voorts, zeer bondig samengevat, verwezen naar het feit dat verzoeker in 2020 al probeerde Eritrea uit te vluchten en er in slaagde om in Ethiopië te bereiken, maar dat hij daar werd gearresteerd en gerepatrieerd naar Eritrea, alwaar hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens desertie, om daarna opnieuw gedwongen te worden om zijn legerdienst verder te zetten, en dit tot op heden. Hij is er niet in geslaagd om Eritrea opnieuw te verlaten. In de aanvraag werd verder besproken dat uit betrouwbare bronnen blijkt dat er in Eritrea minstens een de facto uitreisverbod heerst en dat pogingen om het land illegaal te verlaten zeer risicovol zijn

4.

De bestreden beslissing is dan ook op meerdere punten voor kritiek vatbaar.

4.1

Verweerder stelt vooreerst dat verzoekers uiteenzetting “was niet gebaseerd op enig concreet element dat verband hield met de persoonlijke situatie van D.M.B. (...), maar op algemene rapporten. Er werd niet aangetoond dat de in deze rapporten op algemene wijze beschreven situatie persoonlijk op D.M.B. (...) van toepassing is door concrete en relevante elementen aan te brengen. Er werd niet aangetoond dat betrokkene zich in een situatie bevindt die vergelijkbaar is met de in deze rapporten genoemde personen, die moeilijkheden zouden hebben ondervonden bij het verkrijgen van een paspoort en een uitreisvisum.”

Verzoeker heeft in de e-mail met de aanvraag zijn persoonlijke situatie geschetst, met name dat hij reeds in 2020 illegaal uit Eritrea vluchtte maar werd gerepatrieerd naar Eritrea waar hij een gevangenisstraf opliep, en waarna hij gedwongen werd zijn legerdienst verder te zetten.

Daarna heeft hij, met verwijzing naar meerdere onafhankelijke bronnen verwezen naar het feit dat deserteurs inderdaad terug naar hun leger eenheid moeten keren, en dat ze dan nog dubbel zo lang moeten werken.

Verzoeker heeft zijn persoonlijke situatie dus geschetst, daarna verwees hij naar wat in onafhankelijke bronnen vermeld wordt over personen in zijn situatie, om tenslotte de link te leggen tussen beiden en te concluderen dat wat in deze bronnen vermeld wordt ook op hem van toepassing. Verweerder betwist overigens niet zijn relaas aangezien hij er zelf in de beslissing naar verwijst:

“ In dit specifieke geval merken wij op dat betrokkene niet lijkt te hebben geprobeerd via legale kanalen Eritrea te verlaten. Volgens zijn verhaal vluchtte hij in 2020 kort naar Ethiopië, waarna hij werd gearresteerd en terugkeerde naar Eritrea.”

Verweerders stelling dat verzoeker niet aantoont dat hij zich bevindt in een situatie die niet vergelijkbaar is met hetgeen geschetst wordt in de rapporten, is dan ook niet correct, en vormt daardoor op zich al een schending van de materiële motiveringsplicht.

4.2.

Verweerder stelt verder in de weigeringsbeslissing:

“Omgekeerd hebben verschillende Eritreeërs, van alle leeftijden, een paspoort kunnen bekomen en reizen ze. Er zijn ook regelmatige vluchten van Asmara naar Istanbul, Dubai, Jeddah, Caïro, enz. De Italiaanse ambassade in Asmara, die 10 Schengenstaten vertegenwoordigt, waaronder België, verwerkte in 2023 3.432 visumaanvragen kort verblijf (waarvan 121 aanvragen betreffende België). De mensen die deze visumaanvragen indienden, beschikken allemaal over een paspoort en een uitreisvisum. Bovendien hebben

Eritreeërs, als gevolg van een overeenkomst tussen Kenia en Eritrea die in 2022 werd ondertekend, geen visum nodig om naar Nairobi te reizen. Ze hoeven alleen online een eTA (Electronic Travel Authorization) aan te vragen.”

Verweerder stelt dus dat andere Eritreeërs er wel zouden in zijn geslaagd om Eritrea op wettige wijze te verlaten.

Vooreerst moet verzoeker vaststellen dat ter staving van deze beweringen naar geen enkele bron wordt verwezen. Verweerder verwijst ook niet naar informatie die aanwezig zou zijn in het administratief dossier, voor zover dat bestaat. Verzoeker noch uw Raad kunnen bijgevolg nagaan of deze informatie correct is. Verzoeker kan niet verifiëren of de beweringen hun grondslag vinden in een betrouwbare bron, en of verweerder de informatie uit deze bron op een juiste manier heeft geïnterpreteerd. Uw Raad kan zijn wettigheidscontrole onmogelijk uitoefenen. Bijgevolg is er om deze reden alleen al een schending van de materiële motiveringsplicht.

Voorts stelt verweerder dat enkele duizenden Eritreeërs een visumaanvraag kort verblijf indienden bij de Italiaanse ambassade die 10 Schengenlidstaten zou vertegenwoordigen, waaronder België. Zelfs als deze stelling correct is, hetgeen dus niet kan worden gecheckt, dan nog is ze niet relevant. Verzoeker wenst immers een aanvraag gezinshereniging, met andere woorden een visumaanvraag lang verblijf, die aan heel andere voorwaarden is onderworpen. Meer nog, de Dienst Vreemdelingenzaken kan de visumaanvraag kort verblijf weigeren indien een aanvrager om een visum kort verblijf verzoekt terwijl zijn daadwerkelijke bedoeling is om voor lange tijd in België te verblijven.

Wat betreft de stelling dat Eritreeërs geen visum nodig hebben om naar Kenia te reizen, maar enkel online een eTA (electronic travel Authorisation) zouden moeten aanvragen (voor zover dit correct zou zijn, want onbewezen), wijst verzoeker er alleszins op dat, volgens het Algemeen Ambtsbericht Eritrea van december 2023 (blz. 19) (<https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/12/18/algemeen-ambtsbericht-eritreadecember-2023>), dit niet bewijst dat verzoeker niet in het bezit zou moeten zijn van een paspoort en een uitreisvisum:

“Het verkrijgen van een paspoort was erg moeilijk, en werd meer gepresenteerd als een privilege dan als een recht. Het verkrijgen van een paspoort was gekoppeld aan internationaal reizen, waarvoor ook een uitreisvisum nodig was. De voorwaarden om een paspoort en uitreisvisum te verkrijgen waren arbitrair en niet transparant. Ambtenaren hadden daarnaast onbeperkte discretie bij de afgifte van paspoorten en uitreisvisa. Volgens een bron was er met name op dit punt corruptie in Eritrea. Begin 2023 zou er een grote corruptiezaak rondom de afgifte van paspoorten en uitreisvisa aan het licht zijn gekomen, zowel bij het ministerie van Immigratie en Nationaliteit als bij lokale afdelingen. Hierbij zouden veel ambtenaren zijn gearresteerd

Om een uitreisvisum te krijgen moest men kunnen bewijzen dat men de dienstplicht had vervuld of hiervan officieel was vrijgesteld. Ook deze personen zouden echter slechts weinig kans hebben om een paspoort en een uitreisvisum te bemachtigen. Personen die in aanmerking konden komen voor legale uitreis waren mannen en vrouwen die geen dienstplichtige leeftijd meer hadden en formeel uit de dienstplicht”

Zelfs indien verzoeker dus geen visum zou nodig hebben om naar Kenia te reizen, blijkt uit deze informatie dat hij daartoe zeker een paspoort nodig heeft, en ook een visum om Eritrea uit te reizen (minstens verheldert verweerder niet hoe het uitreisvisum en de eTA voor Kenia zich tot elkaar verhouden). En voorts blijkt dus dat het extreem moeilijk is om aan een paspoort te geraken, zeker voor personen die nog hun dienstplicht uitvoeren (of alleszins nog de dienstplichtige leeftijd hebben), zoals verzoeker in casu.

Het klopt dat verzoeker deze geciteerde informatie niet heeft aangehaald in zijn aanvraag om de aanvraag online te mogen indienen (al heeft hij wel uitgebreid verwezen naar andere onderdelen van hetzelfde rapport zodat deze informatie voor verweerder ook niet helemaal nieuw kan zijn), maar aangezien verweerder niet de bron onthult waaruit hij citeert om de aanvraag te weigeren, dient deze repliek van verzoeker toch te worden toegestaan, anders is er sprake van wapenongelijkheid, aangezien verweerder dan voor het eerst in een beslissing allerhande niet verifieerbare stellingen als waarheid zou kunnen poneren zonder dat verzoeker de mogelijkheid heeft om deze informatie enigerlei te weerleggen.

4.3.

Verzoeker wijst er tenslotte op dat de argumentatie van verweerder hoe dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoeker heeft in zijn e-mail 06.09.2024 immers onder meer, met bronverwijzing, gewezen op het feit dat verzoeker in het verleden gedeserteerd is uit het Eritrese leger en illegaal naar Ethiopië reisde en daarna gerepatriëerd werd naar Eritrea, waarna hij in de gevangenis belandde en daarna zijn legerdienst moet verderzetten. Deze beweringen worden op zich niet tegengesproken door verweerder. Maar nog gesteld dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij eerder deserteerde, dan nog blijkt dat het voor elke Eritreeër extreem moeilijk is om Eritrea legaal te verlaten.

Verzoeker verwees daartoe in zijn e-mail van 06.09.2024 naar volgende informatie:

“Afgезien van de enorme risico's verbonden aan een nieuwe desertie uit het leger, zijn er zeer grote risico's verbonden aan het proberen Eritrea te verlaten op illegale wijze. Zoals u weet zijn Eritreeërs niet vrij hun land te vertalen. Ook deze praktijk wordt uitvoerig beschreven in het Ambtsbericht Eritrea van december 2023:

“Een bron beschreef het huidige uitreisbeleid in Eritrea als een “de-facto uitreisverbod dat veel mensen zien als een formeel uitreisverbod”.146 Al tientallen jaren zouden de Eritrese autoriteiten een strikt uitreisbeleid

hanteren met als doel om degenen die zouden kunnen bijdragen aan de ontwikkeling van het land, met name door het dienen van de militaire en civiele dienstplicht, te verhinderen het land te verlaten.¹⁴⁷ Om het land legaal te verlaten hadden personen nog steeds zowel een paspoort als uitreisvisum nodig, die enkel in uitzonderlijke gevallen werden verstrekt.¹⁴⁸ Wie een paspoort en een uitreisvisum had, kond Eritrea alleen per vliegtuig verlaten, aangezien de landsgrenzen gesloten waren (zie ook § 1.4.3 Grensovergangen).¹⁴⁹ Verweerder heeft deze informatie, die uit een betrouwbare verifieerbare bron komt, genegeerd, en stelt, zonder bronverwijzing, dat het wel mogelijk is om Eritrea legaal uit te reizen.

Verweerder mag uiteraard een andere mening toegedaan zijn dan verzoeker, maar dan moet verweerder wel concreet weerleggen waarom verzoekers standpunt niet correct zou zijn. Verweerder doet dat in casu niet. Hij laat verzoekers informatie gewoon terzijde en stelt dat het tegenovergestelde waar is.

Zodoende houdt verweerder geen rekening met de relevante informatie die verzoeker heeft overgemaakt, en schendt hij bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel.

5.

In elk geval wordt de bestreden beslissing genomen in strijd met de inhoud van het hierboven geciteerde Afrin-arrest. Zoals hierboven toegelicht heeft het Hof van Justitie net gesteld dat Belgische regelgeving afbreuk doet aan deze bepalingen van het Handvest, en dat dit niet kan gerechtvaardigd worden op basis van artikel 52, lid 1 van het Handvest.

Door thans de indiening van de aanvraag op afstand te weigeren, maakt de diplomatieke post het onmogelijk voor verzoeker om gezinshereniging met zijn echtgenote in België te verkrijgen. In die zin schendt de beslissing het artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten, die het recht op familielevens waarborgen. Verzoeker wordt de mogelijkheid ontnomen om hun recht op familielevens uit te oefenen. Het enige alternatief bestaat er voor verzoeker in om onredelijke risico's te nemen, door Eritrea illegaal uit te reizen, hetgeen zoals in de aanvraag beschreven bijzonder risicovol is, en neerkomt op een onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 EVRM."

4.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.3. Gelet op het feit dat de verzoekende partij de echtgenoot is van een in België erkend vluchteling, blijkt dat zij een visumaanvraag indient op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van hetzij een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, hetzij een vreemdeling die over een verblijf van onbepaalde duur beschikt en sedert minimum twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. Die laatstgenoemde termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)"

Artikel 10, §2 luidt als volgt:

“§ 2.

(...)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire bescherming dan wel na de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45 van de vreemdeling die vervoegd wordt. De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van deze termijn van een jaar, rekening met bijzondere omstandigheden en dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken.

(...).”

4.4. Artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Een richtlijnconforme interpretatie dringt zich bijgevolg op.

In artikel 5, lid 1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn kan worden gelezen dat de lidstaten bepalen of het verzoek tot toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging door de gezinshereniger dan wel door het gezinslid of de gezinsleden bij de bevoegde instantie van de betrokken lidstaat moet worden ingediend.

In de Belgische context voorziet artikel 12bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet in dit verband dat de aanvraag moet worden ingediend door het gezinslid en dat deze zich hiervoor moet aanbieden bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

De Belgische regelgeving ter zake maakte het voorwerp uit van het arrest van het HvJ van 18 april 2023 in de zaak C-1/23 PPU (hierna: *Afrin*-arrest). Het HvJ benadrukte in dit arrest het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn, met name het bevorderen van de gezinshereniging en het bieden van bescherming aan minderjarige derdelanders (punt 42), en gaf aan dat hierbij een extra bescherming in de vorm van gunstigere voorwaarden wordt beoogd voor derdelanders aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend (punt 43). Het HvJ gaf aan dat voormeld doel, wanneer de gezinsleden van de gezinshereniger woonachtig zijn in een conflictgebied en zij, door zich te verplaatsen, het risico lopen om te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen of zelfs om hun leven in gevaar te brengen, slechts kan worden verwezenlijkt wanneer de lidstaten de nodige soepelheid aan de dag leggen om de betrokkenen in staat te stellen hun verzoek om gezinshereniging daadwerkelijk en tijdig in te dienen en door de indiening van een dergelijk verzoek te vergemakkelijken en met name toe te staan dat gebruik wordt gemaakt van telecommunicatiemiddelen (punten 50 en 51). Het HvJ wees er op dat de lidstaten de nodige flexibiliteit in acht dienen te nemen wat betreft de vereiste persoonlijke verschijning bij de indiening van de aanvraag, zodat rekening kan worden gehouden met eventuele belemmeringen die de daadwerkelijke indiening van een dergelijk verzoek zouden kunnen beletten en dus de uitoefening van het recht op gezinshereniging onmogelijk zouden maken, waardoor de gezinshereniger gescheiden zou blijven van zijn gezinsleden en de veelal precaire situatie van deze gezinsleden zou worden bestendigd (punt 52). Het HvJ stelde aldus vast dat “het vereiste om bij de indiening van een verzoek om gezinshereniging in persoon te verschijnen – zonder dat hiervan mag worden afgeweken teneinde rekening te houden met de concrete

situatie waarin de gezinsleden van de gezinshereniger zich bevinden, en met name met de onmogelijkheid of buitengewone moeilijkheid voor hen om aan dit vereiste te voldoen – ertoe leidt dat de uitoefening van het recht op gezinshereniging in de praktijk onmogelijk wordt gemaakt, zodat een dergelijke regeling, indien zij zonder de nodige soepelheid wordt toegepast, afbreuk doet aan het met richtlijn 2003/86 nagestreefde doel en de nuttige werking van deze richtlijn ondermijnt.” (punt 54). Het HvJ gaf aan dat de lidstaten wel kunnen verlangen dat de gezinsleden in een later stadium van de procedure in persoon verschijnen, alsook dat zij in dat geval deze persoonlijke verschijning dienen te vergemakkelijken “door onder meer consulaire documenten of een laissez-passer te verstrekken” (punten 58 en 59).

Het HvJ verklaarde voor recht dat artikel 5, lid 1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, gelezen in samenhang met artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3 van het Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling die voor de indiening van een verzoek om toegang en verblijf in het kader van gezinshereniging vereist dat de gezinsleden van de gezinshereniger, in het bijzonder van een erkende vluchteling, zich persoonlijk begeven naar de diplomatieke of consulaire post van een lidstaat die bevoegd is voor hun woonplaats of hun verblijfplaats in het buitenland, ook in een situatie waarin het voor hen onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om zich naar die post te begeven, onverminderd de mogelijkheid voor die lidstaat om te vereisen dat die gezinsleden in een later stadium van de procedure betreffende het verzoek om gezinshereniging in persoon verschijnen.

4.5. Het is op zich niet betwist dat België geen voor de aanvraag van de verzoekende partij bevoegde diplomatieke of consulaire post heeft in het land van herkomst van de verzoekende partij, Eritrea. De bevoegde Belgische post, volgens de website van de FOD Buitenlandse Zaken, betreft Nairobi in Kenia.

4.6. De Raad stelt vast, gelet op de motieven van de bestreden beslissing en op de voorliggende stukken, dat de Belgische ambassade in Nairobi, conform het *Afrin*-arrest van het HvJ, het verzoek van de verzoekende partij om de aanvraag op afstand in te dienen en aldus een uitzondering toe te kennen op de vereiste van persoonlijke verschijning (bij de bevoegde Belgische post in Nairobi) bij indiening van haar visumaanvraag in overweging heeft genomen. Echter werd beslist geen dergelijke uitzondering toe te staan waarbij de redenen hiervoor verduidelijkt worden.

4.7. In haar schrijven aan de ambassade in Nairobi van 6 september 2024 wordt betreffende de vermeende onmogelijkheid of buitengewone moeilijkheid om aldaar persoonlijk te verschijnen teneinde tijdig hun visumaanvraag in te dienen door de verzoekende partij gesteld:

“Geachte,

Mijn cliënte K.G.Y. (...), rrn. (...), verkreeg de vluchtelingenstatus op 29/11/2023 (zie bijlage). De echtgenoot van mevrouw, D.M.B. (...), °12/03/1988, wenst een aanvraag gezinshereniging in te dienen om herenigd te worden met zijn echtgenote in België.

Mijnheer is er echter tot op heden niet in geslaagd om een diplomatieke post te bereiken om zijn visumaanvraag in te dienen. Hij bevindt zich momenteel in de objectieve onmogelijkheid om Eritrea te verlaten, gezien hij zijn dienstplicht aan het uitvoeren is. Ook al probeert hij hieraan te ontsnappen, dit is een enorm risico en tot op heden is mijnheer hier nog niet in geslaagd. Mijnheer loopt namelijk een extra risico wanneer hij betrappt zou worden op desertie, gezien hij in 2020 even vluchtte naar Ethiopië. Hij werd echter in Ethiopië opgepakt en gedepoteerd naar Eritrea, waar hij eerst opgesloten werd in de gevangenis, en daarna gedwongen werd zijn dienstplicht verder te zetten. Tot op heden is mijnheer er niet opnieuw in geslaagd om Eritrea te verlaten. Met deze email willen we u vragen zijn aanvraag gezinshereniging te mogen indienen vanop afstand, via de diplomatieke post in Addis Abeba.

We zijn er ons van bewust dat mijnheer ook bij indienen vanop afstand zich in een latere fase van de procedure naar de diplomatieke post in Addis Abeba zal moeten begeven, maar het is van essentieel belang om deze aanvraag gezinshereniging vanop afstand te kunnen indienen, voor het verstrijken van de termijn van 1 jaar na erkenning als vluchteling van Kisanet op 29/11/2024.

Mijnheer startte gedwongen zijn dienstplicht in 2006, de dienstplicht in Eritrea is zonder einddatum. De gedwongen dienstplicht van onbepaalde duur in Eritrea, wordt uitvoering beschreven in het Algemeen Ambtsbericht Eritrea, opgesteld door het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, opgesteld in december 2023:

“Eritrea introduceerde in 1992, kort voordat het land onafhankelijk werd, de nationale dienstplicht van achttien maanden. In de National Service Proclamation uit 1995 definieerde Eritrea de doelstellingen van de nationale dienstplicht. Sindsdien geldt een dienstplicht voor mannen en vrouwen, die zowel militair als civiel kan zijn. Officieel duurt de dienst achttien maanden, maar sinds de grensoorlog met Ethiopië (1998–2000) is hij van onbepaalde duur.”

“In de Global Slavery Index van 2023 stond Eritrea op plek 2 van landen waar moderne slavernij voorkomt, achter Noord-Korea. Volgens het rapport werden van de 1000 personen, 90,3 personen aangemerkt als “moderne slaaf”, voornamelijk door de verplichte en onbepaalde duur van de dienstplicht. 384 Eerder kwalificeerde de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties de nationale dienstplicht als

'dwangarbeid'³⁸⁵, en in 2020 zette de EU verdere financiering van infrastructuurprojecten in Eritrea stop na kritiek dat die projecten gebruikmaakten van 'dwangarbeid van dienstplichtigen'

Het deserteren uit het leger, houdt zware risico's in:

"De situatie en behandeling van dienstplichtweigerars en deserteurs zouden zijn verslechterd tijdens het conflict in Tigray.⁴⁴⁶ Bronnen gaven aan dat ze over het algemeen werden gedetineerd en daarna werden teruggestuurd naar hun eenheid of naar een militair trainingskamp.⁴⁴⁷ Volgens een vertrouwelijke bron moesten dienstplichtigen over het algemeen het dubbele van de tijd dat ze afwezig waren, doorbrengen in detentie.⁴⁴⁸ Volgens een andere bron werden gedetineerde dienstplichtigen blootgesteld aan dwangarbeid op staatsplantages en -projecten.⁴⁴⁹ Daarnaast konden ook andere straffen worden opgelegd: van disciplinaire maatregelen en mishandeling tot gevangenisstraf voor onbepaalde duur.⁴⁵⁰"

Dit heeft mijnheer aan den lijve ondervonden, wanneer hij na zijn vlucht naar Ethiopië in 2020 gedeporteerd werd naar Eritrea, waar hij gevangengenomen werd en later opnieuw gedwongen werd zijn dienstplicht verder te zetten.

Afgezien van de enorme risico's verbonden aan een nieuwe desertie uit het leger, zijn er zeer grote risico's verbonden aan het proberen Eritrea te verlaten op illegale wijze. Zoals u weet zijn Eritreeërs niet vrij hun land te verlaten. Ook deze praktijk wordt uitvoerig beschreven in het Ambtsbericht Eritrea van december 2023:

"Een bron beschreef het huidige uitreisbeleid in Eritrea als een "de-facto uitreisverbod dat veel mensen zien als een formeel uitreisverbod".¹⁴⁶ Al tientallen jaren zouden de Eritrese autoriteiten een strikt uitreisbeleid hanteren met als doel om degenen die zouden kunnen bijdragen aan de ontwikkeling van het land, met name door het dienen van de militaire en civiele dienstplicht, te verhinderen het land te verlaten.¹⁴⁷ Om het land legaal te verlaten hadden personen nog steeds zowel een paspoort als uitreisvisum nodig, die enkel in uitzonderlijke gevallen werden verstrekt.¹⁴⁸ Wie een paspoort en een uitreisvisum had, kond Eritrea alleen per vliegtuig verlaten, aangezien de landsgrenzen gesloten waren (zie ook § 1.4.3 Grensovergangen).¹⁴⁹ Er is een veelheid aan bronnen te vinden die deze situatie en ook de moeilijkheden in de buurlanden bevestigen:

US Committee for Refugees and Immigrants, "Unwanted and Unprotected: Displaced Eritreans Caught by Conflict, Crisis, and Cruelty", 7 August 2023.

Eritrean refugees and asylum seekers continue to be exposed to horrific human rights violations, such as kidnappings and forced disappearances. They cannot safely return to their home country, which features indefinite mandatory military conscription among other forms of repression. They cannot find safety and security in nearby countries, between targeted violence and harassment by security forces to the threat of forced returns and deportations to Eritrea. They cannot find protection from those tasked to provide it in and around camps established by the UN Refugee Agency (UNHCR).

Europe External Programme with Africa, Situation Report - Horn Of Africa No. 519 - 19 February 2024.

"Eritrean refugees escaping from Eritrea are being kidnapped for ransom in Tigray, Eritrean human rights activists warn. After the family pays for their release, the victims are sold on to other traffickers who perpetuate the cycle of violence. The victims are tortured and their families are forced to pay up to 4,000 or 5,000 USD. Thousands of Eritreans have reportedly already become victims of trafficking for ransom in Tigray."

Alle grensovergangen naar de buurlanden van Eritrea zijn gesloten en worden zwaar bewaakt. Illegaal het land proberen te verlaten houdt zeer zware risico's in. Daarom willen we u vragen om het voor mijnheer toe te staan om zijn visumaanvraag in te dienen vanop afstand via de diplomatieke post in Addis Abeba, een mogelijkheid vastgelegd en omschreven in het arrest van 18 april 2023 in het kader van de zaak C-1/23PPU van het Europese Hof van Justitie, en ook beschreven op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken:

Bij wijze van uitzondering kunnen vreemdelingen die recht hebben op gezinshereniging en die zich in een situatie bevinden waarin het onmogelijk of uiterst moeilijk is om hun visumaanvraag persoonlijk in te dienen, deze aanvraag via communicatie op afstand indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats. [HJEU – Arrest van 18 april 2023 in het kader van de zaak C-1/23 PPU]

Het HvJ viseert net dit type situaties van vluchtelingenfamilies waarbij er termijnen van indiening gelden. De bijzondere moeilijkheden om zich te verplaatsen naar de diplomatieke post zijn onlosmakelijk verbonden met termijnen van indiening. Dit moet samen onderzocht worden. Ik citeer:

§43: Bovendien heeft richtlijn 2003/86 blijkens overweging 8 ervan tot doel om extra bescherming te bieden aan derdelanders aan wie de vluchtelingenstatus is toegekend, door gunstiger voorwaarden voor hen te scheppen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging, aangezien hun situatie bijzondere aandacht vraagt vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een gezinsleven te leiden.

§51 Opgemerkt zij dat het in punt 42 van dit arrest genoemde doel van richtlijn 2003/86 om gezinshereniging te bevorderen slechts kan worden verwezenlijkt indien de lidstaten in dergelijke situaties de nodige soepelheid aan de dag leggen om de betrokkenen in staat te stellen hun verzoek om gezinshereniging daadwerkelijk en tijdig in te dienen, door de indiening van een dergelijk verzoek te vergemakkelijken en met name toe te staan dat gebruik wordt gemaakt van telecommunicatiemiddelen.

§53 Met betrekking tot de bijzondere situatie van vluchtelingen, zoals Y in het hoofdgeding, moet daaraan worden toegevoegd dat het ontbreken van enige flexibiliteit van de zijde van de betrokken lidstaat, waardoor de leden van hun gezin worden belet om ongeacht de omstandigheden hun verzoek om gezinshereniging in

te dienen, tot gevolg kan hebben dat de betrokkenen de termijn bedoeld in artikel 12, lid 1, derde alinea, van richtlijn 2003/86 of de termijn bedoeld in de ter omzetting daarvan vastgestelde nationaalrechtelijke bepaling niet in acht kunnen nemen, waardoor voor hun gezinshereniging de aanvullende en minder gemakkelijk te vervullen voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn zouden kunnen gaan gelden, hetgeen haaks staat op de in punt 43 van dit arrest aangehaalde doelstelling om bijzondere aandacht te besteden aan de situatie van vluchtelingen.

§58 De overwegingen in de punten 56 en 57 van dit arrest vinden steun in het feit dat de procedure betreffende het verzoek om gezinshereniging in verschillende fasen verloopt, zoals uit de opbouw van artikel 5 van richtlijn 2003/86 blijkt. De lidstaten kunnen dus ook verlangen dat de gezinsleden van de gezinshereniger in een later stadium van deze procedure in persoon verschijnen teneinde onder meer de gezinsband en de identiteit van de betrokken personen te verifiëren, zonder dat het voor de behandeling van het verzoek om gezinshereniging noodzakelijk is om te eisen dat dit bij de indiening van het verzoek geschiedt.

§59 Om te voorkomen dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van richtlijn 2003/86 om gezinshereniging te bevorderen en aan de grondrechten die deze richtlijn beoogt te beschermen, dient de lidstaat die de persoonlijke verschijning van de gezinsleden van de gezinshereniger in een later stadium van de procedure verlangt, deze verschijning echter te vergemakkelijken door onder meer consulaire documenten of een laissez-passer te verstrekken en het aantal verschijningen tot het strikte minimum te beperken. De lidstaat moet dus de mogelijkheid bieden dat de verificatie van de gezinsband en de identiteit – waarvoor de aanwezigheid van deze gezinsleden vereist is – aan het einde van de procedure geschiedt en, indien mogelijk, tegelijk met de eventuele afgifte van de documenten die toegang verlenen tot het grondgebied van de betrokken lidstaat.

Alvast bedankt voor uw antwoord.”

4.8. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat zij in haar aanvraag haar persoonlijke situatie heeft geschetst, met name dat zij reeds in 2020 illegaal uit Eritrea was gevlucht maar naar Eritrea werd gerepatrieerd waar zij een gevangenisstraf opliep en gedwongen werd haar dienstplicht verder te zetten, dat zij daarna verwees naar wat in onafhankelijke bronnen wordt vermeld over personen in haar situatie. Zij wijst erop dat de verwerende partij haar relaas niet betwist en dat de stelling van de verwerende partij dat zij niet aantoonde dat zij zich bevindt in een situatie die vergelijkbaar is met hetgeen geschetst wordt in de rapporten, niet correct is. Betreffende de motieven dat andere Eritreeërs er wel in geslaagd zijn om Eritrea op wettige wijze te verlaten, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij naar geen enkele bron verwijst en niet verwijst naar informatie aanwezig in het administratief dossier, dat zij, en de Raad, niet kan nagaan of de informatie waarop de verwerende partij zich steunt correct is. Betreffende de verwijzing naar de mogelijkheid om een visumaanvraag kort verblijf in te dienen bij de Italiaanse ambassade (in Asmara), stelt de verzoekende partij dat dit irrelevant is daar zij een aanvraag gezinshereniging wenst in te dienen, aldus voor een visum lang verblijf. Betreffende de stelling dat Eritreeërs geen visum nodig hebben om naar Kenia te reizen stelt de verzoekende partij nog dat dit niet bewijst dat ze niet in het bezit zouden moeten zijn van een paspoort en een uitreisvisum. De verzoekende partij wijst vervolgens op informatie uit het 'Algemeen Ambtsbericht Eritrea van december 2023' waarin onder mee te lezen valt dat *“Personen die in aanmerking komen voor legale uitreis waren mannen en vrouwen die geen dienstplichtige leeftijd meer hadden en formeel uit de dienstplicht”*. Zij stelt dat blijkt dat het extreem moeilijk is om aan een paspoort te geraken, zeker voor personen die nog hun dienstplicht uitvoeren (of alleszins nog de dienstplichtige leeftijd hebben) zoals zij zelf. De verzoekende partij wijst er nog op dat haar stelling dat zij na het gerepatrieerd zijn naar Eritrea haar legerdienst moest verderzetten niet tegengesproken wordt door de verwerende partij. Zij herhaalt haar aanvraag en stelt dat Eritreeërs niet vrij zijn om hun land te verlaten en herhaalt ook de in haar aanvraag meegedeelde informatie uit het reeds gemelde ambtsbericht, waarin onder meer wordt gesteld dat er in Eritrea een strikt uitreisbeleid wordt gehanteerd met als doel om degenen die zouden kunnen bijdragen aan de ontwikkeling van het land, met name door het dienen van de militaire of civiele legerplicht, te verhinderen het land te verlaten. Zij meent dat de verwerende partij deze informatie, uit een betrouwbare verifieerbare bron, heeft genegeerd en, zonder bronverwijzing, stelt dat het wel mogelijk is om Eritrea legaal uit te reizen. Zij meent dat de verwerende partij niet concreet weerlegt waarom haar standpunt niet correct zou zijn en de verwerende partij geen rekening houdt met de informatie die zij heeft overgemaakt.

4.9. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 6 september 2024 erop wees dat zij er tot op dat ogenblik niet in geslaagd is om de diplomatieke post te bereiken, waarbij zij enerzijds op wijst dat zij op dat ogenblik in de objectieve onmogelijkheid is om Eritrea te verlaten gezien zij haar legerplicht aan het uitvoeren is, en anderzijds aanhaalt dat haar ontsappings- en vluchtelingen tot op dat ogenblik nog niet geslaagd zijn.

Betreffende haar legerdienst licht de verzoekende partij in haar aanvraag concreet toe dat zij deze aan het uitvoeren is alsook dat zij deze gedwongen startte in 2006. Betreffende haar dienstplicht licht zij ook nog toe dat zij in 2020 vluchtte naar Ethiopië, werd opgepakt en gedeporteerd naar Eritrea, opgesloten werd in de gevangenis en daarna gedwongen werd de legerdienst verder te zetten.

Voorts lichtte zij toe dat de gedwongen dienstplicht van onbepaalde duur is in Eritrea alsook dat Eritreeërs niet vrij zijn hun land te verlaten, waar zij citeert uit het reeds vermelde ambtsbericht *“Een bron beschreef het huidige uitreisbeleid in Eritrea als een “de-facto uitreisverbod dat veel mensen zien als een formeel uitreisverbod”.*¹⁴⁶ *Al tientallen jaren zouden de Eritrese autoriteiten een strikt uitreisbeleid hanteren met als doel om degenen die zouden kunnen bijdragen aan de ontwikkeling van het land, met name door het dienen van de militaire en civiele dienstplicht, te verhinderen het land te verlaten.*¹⁴⁷ *Om het land legaal te verlaten hadden personen nog steeds zowel een paspoort als uitreisvisum nodig, die enkel in uitzonderlijke gevallen werden verstrekt.”* (eigen onderlijnen)

4.10. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij volgens haar verhaal in 2020 kort naar Ethiopië vluchtte waarna zij werd gearresteerd en terugkeerde naar Eritrea en dat zij niet lijkt te hebben geprobeerd via legale kanalen Eritrea te verlaten, merkt de Raad op dat de verzoekende partij – omtrent het legaal verlaten van Eritrea – in haar aanvraag meedeelde dat zij in de objectieve onmogelijkheid is om Eritrea te verlaten gezien zij haar legerplicht aan het uitvoeren is alsook verder wijst op algemene informatie waaruit blijkt dat er een *de facto*-uitreisverbod is daar de Eritrese autoriteiten een strikt uitreisbeleid hanteren met als doel om degenen die de militaire en civiele dienstplicht kunnen dienen, te verhinderen het land te verlaten.

De verwerende partij motiveert dat de aanvraag van de verzoekende partij niet gebaseerd is op enig concreet element dat verband hield met haar persoonlijke situatie maar op algemene rapporten, dat niet werd aangetoond dat de in de rapporten beschreven algemene situatie op haar van toepassing is door concrete en relevante elementen aan te brengen, dat niet aangetoond is dat zij zich in een situatie bevindt die vergelijkbaar is met deze in de rapporten genoemde personen die moeilijkheden zouden ondervonden hebben bij het verkrijgen van een paspoort en uitreisvisum.

Naast de vaststelling dat de aanvraag zich niet in het administratief dossier bevindt, zodat de Raad geenszins kan nagaan welke algemene en/of persoonlijke informatie en stukken bij de aanvraag die de verzoekende partij overmaakte per e-mail van 6 september 2024 werden gevoegd, stelt de Raad ook vast dat uit de in de verzoekschrift geciteerde aanvraag – waarvan de verwerende partij in haar nota niet betwist dat dit de tekst van de aanvraag betrof die werd gestuurd naar de ambassade in Nairobi – blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk concrete en – in het kader van de door haar aangereikte algemene informatie – relevante informatie betreffende haar persoonlijke situatie vermeldde. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij concreet toelichtte dat zij haar legerdienst aan het uitvoeren is alsook dat zij deze gedwongen startte in 2006. Betreffende haar dienstplicht licht zij ook nog toe dat zij in 2020 vluchtte naar Ethiopië, werd opgepakt en gedeporteerd naar Eritrea, opgesloten werd in de gevangenis en daarna gedwongen werd de legerdienst verder te zetten. Er kan dan ook niet zonder meer gesteld worden dat de beweringen bijzonder vaag en algemeen zijn.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet waarom de aangehaalde omstandigheid dat zij haar legerdienst aan het uitvoeren is – omstandigheid die zij inroept als objectieve onmogelijkheid om Eritrea te verlaten – in het licht van de algemene informatie die door de verzoekende partij in haar schrijven wordt weergegeven, met name dat blijkt dat er een *de facto*-uitreisverbod is daar er een strikt uitreisbeleid gehanteerd wordt met als doel degenen die zouden kunnen bijdragen aan de ontwikkeling van het land, met name door het dienen van de militaire en civiele dienstplicht, te verhinderen het land te verlaten, niet kan aanvaard worden als het aantonen dat het voor haar persoonlijk onmogelijk of bijzonder moeilijk is om Eritrea te verlaten.

Betreffende de motieven in de bestreden beslissing *“Omgekeerd hebben verschillende Eritreeërs, van alle leeftijden, een paspoort kunnen bekomen en reizen ze. Er zijn ook regelmatige vluchten van Asmara naar Istanbul, Dubai, Jeddah, Caïro, enz. De Italiaanse ambassade in Asmara, die 10 Schengenstaten vertegenwoordigt, waaronder België, verwerkte in 2023 3.432 visumaanvragen kort verblijf (waarvan 121 aanvragen betreffende België). De mensen die deze visumaanvragen indienden, beschikken allemaal over een paspoort en een uitreisvisum. Bovendien hebben Eritreeërs, als gevolg van een overeenkomst tussen Kenia en Eritrea die in 2022 werd ondertekend, geen visum nodig om naar Nairobi te reizen. Ze hoeven alleen online een eTA (Electronic Travel Authorization) aan te vragen.”*, stelt de Raad vast – nog naast het feit dat uit deze motieven ook niet blijkt of deze informatie betrekking heeft op personen die hun dienstplicht aan het uitvoeren zijn of dienstplichtige leeftijd hebben en die niet vrijgesteld zijn van of ontslagen uit dienstplicht – dat de concrete informatie waarop de verwerende partij zich steunt, zich niet in het administratief dossier bevindt, noch wordt er verwezen naar een externe toegankelijke bron, zoals terecht aangegeven door de verzoekende partij. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar pagina 19 van het reeds genoemde ambtsbericht, waaruit blijkt dat om een uitreisvisum te verkrijgen personen moeten kunnen bewijzen dat men de dienstplicht had vervuld of hiervan officieel was

vrijgesteld, dat personen die in aanmerking komen voor uitreis mannen en vrouwen waren die geen dienstplichtige leeftijd meer hadden en formeel uit de dienstplicht.

De Raad herhaalt dan ook dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt waarom de ingeroepen omstandigheid dat zij haar legerdienst aan het uitvoeren is, in het licht van de algemene informatie, niet kan aanvaard worden als het aantonen dat het voor haar persoonlijk onmogelijk of bijzonder moeilijk is om Eritrea te verlaten.

4.11. Een schending van de materiële motiveringplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

4.12. Door in haar verweernota louter opnieuw te stellen dat de verzoekende partij niet verwijst naar concrete bewijzen die verband houden met de persoonlijke situatie “*van de gezinsleden*” weerlegt de verwerende partij voormelde vaststellingen in onderhavig arrest niet, waarbij nog dient vastgesteld te worden dat niet blijkt, minstens de verwerende partij niet verduidelijkt, waarom de verzoekende partij diende te verwijzen naar concrete bewijzen die verband houden met de persoonlijke situatie “*van de gezinsleden*”.

Waar de verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing benadrukt dat de verzoekende partij zich beperkt tot algemene rapporten zonder ‘stukken’ bij te brengen die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie, herhaalt de Raad – nog daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing geen gewag maakt van het ontbreken van ‘stukken’ doch wel van niet aanbrenge van concrete en relevante elementen – dat de aanvraag in het administratief dossier ontbreekt, zodat niet kan nagegaan worden of, en desgevallend welke, stukken werden voorgelegd bij de aanvraag.

Gelet op de vaststellingen in onderhavig arrest kan de verwerende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat de verzoekende partij geen enkel concreet element aanbrengt dat betrekking heeft op haar persoonlijke situatie waaruit de door haar aangekaarte moeilijkheden kunnen blijken. De verwerende partij stelt dat geen stukken voorliggen van een gevangenisstraf, noch van een veroordeling voor desertie, doch betwist in de bestreden beslissing niet dat de verzoekende partij legerdienst aan het uitvoeren is, noch dat zij dit element heeft aangehaald als objectieve onmogelijkheid om Eritrea te verlaten.

4.13. In de nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij, betreffende de motieven die betrekking hebben op de mogelijkheid voor verschillende Eritreeërs van verschillende leeftijden om te reizen, voorts naar een publiek toegankelijk rapport van op de website van de FOD Binnenlandse Zaken waaruit blijkt dat in 2023 er 91 negatieve beslissingen inzake visum type D (lang verblijf) werden afgeleverd aan aanvragers vanuit Eritrea. Zij wijst er, onder verwijzing naar een weblink, op dat in juni 2024 er maar liefst 197 negatieve beslissingen ten aanzien van visumaanvragen type D ingediend door Eritreeërs werden genomen. Dit betreft, zo stelt zij, overigens enkel de negatieve beslissingen, zodat het aantal geregistreerde visumaanvragen om eenvoudige redenen nog hoger ligt, dat op pagina 39 van dit rapport volgt dat 160 van deze 197 negatieve beslissingen tot en met juni 2024 afgeleverd, betrekking hebben op visumaanvragen gezinshereniging met een vluchteling / begunstigde van een subsidiaire bescherming (artikel 10). De verwerende partij meent dan ook dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de ambassade ten onrechte heeft vastgesteld dat de onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid zoals het geval in het dossier ‘Afrin’, niet afdoende werd aangetoond. Bovendien blijkt nog, zo vervolgt de verwerende partij in haar verweernota onder verwijzing naar de website van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), uit de cijfers van het CGVS dat ook in 2024 Eritrea in de top 5 staat van de landen waar de meeste verzoekers om internationale bescherming de nationaliteit van bezitten, dat op pagina 6 van het cijfersverslag van het CGVS volgt dat in 2024, enkel in België, 2.396 verzoekers om internationale bescherming met Eritrese nationaliteit werden geregistreerd, dat in het licht van deze gegevens zich de vraag stelt naar de argumentatie van de verzoekende partij dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om Eritrea te verlaten nu duizenden landgenoten, in hoofdorde mannen, er de voorbije jaren kennelijk wel in zijn geslaagd.

De Raad merkt op dat de verwerende partij hiermee haar motivering aanvult, ditmaal met concrete bronnen die haar standpunt zouden ondersteunen samen met bijkomende argumenten. Het betreft echter een *post factum* motivering, waarvan de determinerende elementen niet kunnen worden teruggevonden in de bestreden beslissing. Er kan geen rekening worden gehouden met een *post factum* motivering.

4.14. De verwerende partij betoogt nog in de nota met opmerkingen dat naast de voorgehouden onmogelijkheid om Eritrea te verlaten, de verzoekende partij nog haar aanvraag via elektronische weg moet kunnen indienen omdat haar aanvraag binnen het jaar na de erkenning van haar echtgenote als vluchteling dient te gebeuren, dat haar echtgenote op 29 november 2023 werd erkend als vluchteling terwijl de verzoekende partij heeft gewacht tot 6 september 2024, niet minder dan 9 maanden, met het sturen van haar aanvraag per mail, dat waar zij aldus een versoepeling tracht te bekomen van de wijze van indienen van de visumaanvraag gelet op de nakende termijn, de verwerende partij vaststelt dat zij amper twee maanden voor het verstrijken van de termijn zich tot de ambassade wendt, terwijl haar vrouw reeds in november 2023 werd

erkend en zij dan ook bezwaarlijk de verwerende partij onzorgvuldigheid kan verwijten. Ook dit betreft echter een *a-posteriori* motivering die geenszins teruggevonden wordt in de bestreden beslissing. Een *a-posteriori* motivering in de verweernota vermag niet het vastgestelde gebrek aan of in de motivering in de bestreden beslissing recht te zetten. Er kan dan ook geen rekening mee worden gehouden.

4.15. Het verweer in de nota met opmerkingen wordt dan ook niet bijgetreden.

4.16. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. De overige middelonderdelen vergen geen verder onderzoek.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 december 2024 “*waarbij het verzoek tot indiening van een aanvraag om gezinshereniging op elektronische wijze wordt geweigerd*” wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER